

мне впечатленія отъ вѣнъ; видѣхмы также че она, като Божіе твореніе, може и свободно да дѣйствова пакъ чрезъ умственны-тѣ и чувственны органы — чрезъ умственно-то и чувственно възглѣданье. — За да може обаче душа-та да съедини тыя двѣ противоположны представленія и да ги узнае; или за да може она, при своеволно-то нейно дѣйствіе, да сознае онова, щото чувственно, или умственно възглѣдва: то ѝ трѣба ѣще една способность която е *разумъ-шь*; а дѣйствіе-то на тая душевна способность, називава се *размислянье*.

И тѣй чрезъ чувственны-тѣ и умственны органы, представляватъ се на душа-та вещественни-тѣ или отвлеченни предмети; а чрезъ разумъ-тѣ, или чрезъ негово-то дѣйствіе (*размислянье-то*), съединяватъ се противоположны-тѣ представленія на тіе предмети, привождатъ се въ сознание и — узнаватъ се отъ душѣ-тѣ. А за да може разумъ-тѣ ни правилно да дѣйствова, за да можемъ сирѣчь право да размислямы и добрѣ да узнавамемы вещественны-тѣ или отвлеченны-тѣ предмети: трѣба разумъ-тѣ ни да се управлява отъ извѣстны законы; и, както и по горѣ казахмы, това е и главна-та цѣль на Логика-та: — да ни покаже и научи тые законы, за да можемъ въ кѣсо време да ги изучимъ, а не „*да си бѣхшимъ сами и за дълго време главѣ-шь*“. — Размислянье-то слѣдователно е начало на мислянье-то и безъ него нищо не може да се сознае.

Спорядъ горѣизложенное, разумѣва се, че разумъ-тѣ зависи отъ умъ-тѣ и отъ чувства-та; сирѣчь че безъ чувственны и умственны представленія на вещественни и отвлеченни предмети; разумъ-тѣ не може да дѣйствова и че слѣдователно колкото сѣ по развити умственни-тѣ и чувственни способности на душа-та, толкова по силно и по живо дѣйствова и разумъ-тѣ; а на противъ, колкото тія душевни спосо-